

KARIN
SLAUGHTER
LOEPZUIVER

KORTE VERHALEN

Vertaling Ineke Lenting en Erica Disco

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2012 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Snatched*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2012 Ineke Lenting

Copyright © 2002 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Necessary Women*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2005 Ineke Lenting

Copyright © 2008 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Martin Misunderstood*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2008 Ineke Lenting

Copyright © 2005 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *The Blessing of Brokenness*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2005 Ineke Lenting

Copyright © 2010 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *The Unremarkable Heart*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2010 Ineke Lenting

Copyright © 2015 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Blonde Hair, Blue Eyes*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Erica Disco

Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Reilika Landen / PlainPicture
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1613 9
ISBN 978 94 027 7283 8 (e-book)
NUR 305
Eerste druk oktober 2024

De eerste vijf verhalen zijn eerder afzonderlijk verschenen bij uitgeverij De Bezige Bij/Cargo.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ~ zijn handelsmerken die eigendom zijn en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Karin Slaughter has asserted her right under the Copyright, Designs and Patents Act 1988 to be identified as the author of this work.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

INHOUD

Kwijt	7
Onmisbare vrouwen	73
Onbegrepen	83
De zegen van het gebroken zijn	161
Ongezien	195
Blond haar, blauwe ogen	229

KWIJT

1

Speciaal agent Will Trent zat in de achterste wc van het herentoilet tussen gates C-38 en C-40 van het Hartsfield-Jackson Atlanta International Airport. Hij staaarde naar de deur terwijl hij zijn oren probeerde te sluiten voor het geklater van een man die het urinoir bezocht. Uit de speakers boven zijn hoofd klonk muzak. ‘Need You Now’ van Lady Antebellum. Eerst had het nummer hem aan zijn vriendin, Sara Linton, doen denken. Maar toen het eindeloos voorbijkwam, minstens zestien keer in de afgelopen vijf uur, had Will het liefst zijn vingers in een stopcontact gestoken en zichzelf geëlektrocutteerd om het maar niet meer te hoeven horen.

Er waren nogal wat klussen bij het Georgia Bureau of Investigation die agenten als verre van ideaal beschouwden: antecedentenonderzoek naar buurtwinkeliers die loten wilden gaan verkopen, undercover in bingohallen zitten om te voorkomen dat oude dametjes werden opgelicht – maar geen enkele taak was zo weerzinwekkend als posten in de herentoiletten van de drukste burgerluchthaven ter wereld.

Op internet wemelde het van de sites waarop lijsten werden bijgehouden van de beste toiletten voor mannen op doorreis die zin hadden in een anoniem nummertje. Hartsfield stond altijd bovenaan. De beste tijden om te cruisen werden vermeld, welke types je in welke hal kon verwachten, en wat de favoriete tussenschotcapriolen waren op de verschillende locaties.

Wat Will betrof mochten twee volwassenen doen waar ze zin in hadden. Zolang ze het maar niet op een openbare plek deden waar elk moment een kind kon binnenwandelen. Meestal liep hij ’s ochtends eerst een halfuur alle ontmoetingsplekken af en plaatste dan een anoniem bericht op internet dat hij een politieagent bij de wc’s had zien rondhangen.

Toch bleven die idioten komen.

Negenentachtig miljoen passagiers per jaar. Vijf landingsbanen. Zeven hallen. Ruim honderd restaurants. Twee keer zoveel winkels. Een personentransportsysteem. Een treinstation. Vijfenvijftig miljoen vierkante meter ruimte verspreid over twee county's, drie steden en vijf rechtsgebieden. Zevenhonderdvijfentwintig wc's. Driehonderdachten-dertig urinoirs.

Vooraf dat laatste onbeduidende weetje was buitengewoon ergerlijk, want voor hij doodging had Will waarschijnlijk elk urinoir op het hele vliegveld wel een keer onder ogen gehad.

En dat allemaal omdat hij niet naar de kapper wilde.

Het GBI-handboek stipuleerde dat agenten minstens anderhalve centimeter vrij dienden te houden tussen hun haar en hun kraag. Een paar dagen geleden had Amanda Wagner, Wills chef, een liniaal in zijn nek gelegd. Will zat precies op de grens, maar Amanda had zich nog nooit door een feit van haar vaste overtuiging laten afbrengen. Toen Will niet meteen naar de kapper was gegaan, had ze hem tot nader order toiletendienst laten draaien. Amanda kon lang wachten. Sara vond Wills haar mooi op deze lengte. Ze woude er graag doorheen. Ze vond het lekker om met haar nagels over zijn hoofdhuid te strijken.

Met een beetje pech zou Will tot het bittere eind als de Samson van Hartsfield door het leven gaan.

Een man kwam al pratend het toilet binnen. 'Dus ik zei tegen haar: als het je niet aanstaat, kun je vertrekken.'

Will leunde met zijn hoofd tegen de muur en sloot zijn ogen. De afgelopen paar dagen had hij ontdekt dat verbazend veel mensen belden terwijl ze van het toilet gebruikmaakten. Iemand van de onderhoudsdienst had Will verteld dat jaarlijks zeven miljoen mensen per ongeluk hun mobiel in de wc lieten vallen. Will hoopte van harte dat deze sukkel daar ook bij ging horen.

Maar helaas.

Het urinoir werd doorgetrokken. De man liep weg zonder zijn handen te wassen. Ook daar keek Will niet meer van op. Nog nooit in zijn volwassen leven had hij zo'n stuitend gebrek aan persoonlijke hygiëne meegemaakt als de afgelopen twee weken.

Will pakte zijn mobiel om te kijken hoe laat het was. De cijfers flik-

kerden even op en toen werd het scherpje zwart. Door een marathonsessie Mijnenveger was de batterij zo goed als leeg. Hij zou het apparaat tijdens de lunchpauze moeten opladen, maar gelukkig was het al bijna zover en kon hij met een zuiver geweten zijn post verlaten. De businessclassdrukke was over het hoogtepunt heen. Weer een ochtend zonder een arrestatie. Will hoopte dat zijn geluk ook die middag aanhield. Waarschijnlijk was hij op dat moment de enige politiemann ter wereld die blij was dat hij een nul op zijn scorelijst kon zetten.

Will ging staan. Zijn knieën knakten. Hij strekte zijn armen naar het plafond uit om zijn ruggengraat in een positie te dwingen die het lopen zou vergemakkelijken. Opeens klapte hij bijna dubbel van de kramp. De hele dag zitten was niks voor hem. Hij joeg nog liever over een boerekerf achter een kip aan dan dit soort werk te doen. Dan kreeg hij in elk geval wat lichaamsbeweging.

Rond een uur of tien 's ochtends was Will meestal aan zijn tweede ontbijt toe: een broodje *FRIED CHICKEN*. Tegen lunchtijd bestelde hij een dubbele cheeseburger bij Nathan's Hotdogs. Om twee uur was hij bij het pretzelkraampje te vinden en om halfvijf nam hij op weg naar de parkeergarage nog even een ijsje of een kaneelbroodje.

Als hij niet stierf van verveling kon hij zich nog altijd op een hartaanval verheugen.

De deur van de wc naast hem werd opengetrokken. Met tegenzin liet Will zich weer op de pot zakken. Lady Antebellum kwam net op toeren en Will moest een kreet onderdrukken. Hij had verwacht dat het zeker dertien minuten zou duren voor hij het nummer weer zou horen. De song drong als een ijspriet door zijn trommelvliezen.

En toen hoorde hij een kind fluisteren. 'Ik wil naar huis.'

Will draaide zijn hoofd opzij, hoewel hij alleen de tussenwand zag. De stem van het meisje had iets klaaglijks dat overal dwars doorheen sneed. Will boog zich voorover. Hij zag een paar roze Hello Kitty-balletschoentjes. Onwezenlijk dunne enkeltjes in een witte maillot. De man achter haar droeg hardloopschoenen van Brooks in twee tinten grijs. De pijpen van zijn lichtbruine cargobroek waren aan de korte kant en onder de zoom staken witte sokken uit.

'Toe nou maar,' beval de man. 'Vlug een beetje.'

Langzaam draaiden de voetjes zich om. De grote voeten bleven staan.

Will ging rechtop zitten. Hij richtte zijn blik op de wc-deur. Telefoonnummers van escorts, tips waar je de beste stripclubs kon vinden. Hij kende ze allemaal uit zijn hoofd.

‘Opschieten,’ zei de man. Hij zei nog iets, maar zo zacht dat Will hem niet kon verstaan.

Het meisje begon nu te sniffen en Will vroeg zich af of ze huilde. Ook vroeg hij zich af waarom al zijn nekharen opeens overeind stonden. Will werkte vijftien jaar bij het GBI en hij had al vroeg in zijn loopbaan ontdekt dat ook een politiemann over een sterke intuïtie beschikte.

Hier klopte iets niet. Hij voelde het tot in zijn botten.

Will stond op. Hij had een pleister op de automatische sensor geplakt zodat de wc niet telkens doorspoelde. Hij haalde het ding weg en liet de spoelbak zijn aanwezigheid aankondigen.

Er veranderde iets, heel subtiel, alsof de man opeens op zijn hoede was.

Will deed de deur van het slot. Zijn penning hing aan een lus om zijn riem. Hij schoof hem in zijn zak om de man niet te laten schrikken. Zijn Glock en zijn holster had hij aan de beveiliging afgegeven, maar zijn handboeien zaten netjes opgeborgen in het leren zakje laag op zijn rug.

Niet dat hij daar iets aan had. Je kon iemand niet arresteren omdat hij zijn dochtertje afsnauwde. Dan zou de helft van de bevolking nu in de gevangenis zitten.

Niettemin... Will had het gevoel dat er iets niet klopte.

Hij liep naar de wastafel en hield zijn handen onder de kraan zodat het water ging stromen. Afwachtend keek hij via de spiegel naar de gesloten wc. Onder de deur door kon hij de hakken van de man zien. De sportschoenen leken nieuw. De zoom van een van de broekspijpen was aan de achterkant gescheurd en met een nietje vastgezet.

Seconden verstreken. Een volle minuut. Ten slotte sprongen de voetjes weer op de vloer. Het toilet werd doorgetrokken. Will wachtte. En wachtte. Na een tijdje werd het slot teruggeschoven. De deur ging open. Will keek even naar de man, naar het korte bruine haar en de

dikke bril met zwart montuur, waarna hij zijn blik weer op zijn handen onder de kraan richtte. De man droeg een groen jasje dat een paar maten te groot leek. Hij was bijna even lang als Will, die een meter negentig mat, maar hij was zo'n kleine tien kilo zwaarder, een gewicht dat zich voornamelijk rond zijn buik concentreerde. Hij leek een jaar of vijftig. De leeftijd van het meisje was moeilijk te schatten: zes, hooguit zeven. Ze droeg een gebloemd jurkje. De roze bies paste bij haar schoenen.

‘Alles goed?’ vroeg Will terloops.

De man antwoordde niet, maar een nerveuze trek verscheen op zijn gezicht. Hij stapte op de deur af en trok het meisje mee.

Vanuit zijn ooghoek volgde Will de man naar buiten. Op het laatste moment gaf hij een ruk aan de arm van het meisje zodat ze zowat de hal in vloog.

Dit was mis.

Will wachtte een paar tellen voor hij achter hen aan ging. Hij gluurde om de hoek van de deur en zag de man een zenuwachtige blik over zijn schouder werpen. Zocht hij zijn vrouw? Was hij gewoon geïrriteerd? Was er iets anders aan de hand?

Het was druk in de hal. Het gebruikelijke reizigerspubliek zeulde koffers en kussens over de betegelde vloer. Met zijn hoofd ineengedoken omdat hij anders boven de meeste mensen uit stak, baande Will zich een weg door de menigte. Hij zag de man op de roltrap afstappen die naar de verbindingsgang voerde. Al lopend haalde Will zijn mobiel tevoorschijn. Hij wilde naar het nummer van Faith Mitchell scrollen, maar het apparaat reageerde niet. Mijnenveger. Vloekend stopte Will de telefoon weer in zijn zak.

Wat moest hij trouwens tegen zijn collega zeggen? Dat een man op het toilet zijn kind had afgebekt? Dat hij niet het type leek dat zorgde dat het roze randje op de kraag van zijn dochttertje paste bij het roze van haar Hello Kitty-schoenen?

Als ze zijn dochttertje was.

Will zag de bovenkant van het hoofd van het meisje. Ze had wat gelig, lichtblond haar. Het haar van de man was onnatuurlijk bruin en mogelijk geverfd. Zou hij soms niet de vader zijn? Will was zonder broertjes en

zusjes opgegroeid, maar hij wist dat haar in de loop der jaren vaak donkerder werd. Van de paar kinderfoto's die hij van zichzelf bezat, wist Will dat zijn lichtbruine haar bijna wit was geweest toen hij klein was.

Trouwens, die man kon ook haar stiefvader zijn.

Ongeacht wie hij was, hij sprong niet erg zachtzinnig met het meisje om. Onder aan de roltrap gaf hij weer een ruk aan haar arm en trok haar de laatste twee treden af, waarna hij haar meesleurde naar de trein die naar de andere hallen voerde.

'Hé!' riep een vrouw verontwaardigd, maar de man koerste al op het voorste rijtuig af. Er waren twee ingangen. Hij koos voor de verst afgelegen deuren en bleef er vlak achter staan, zodat hij als een van de eersten kon uitstappen.

Will hoorde de vertrouwde aankondiging dat de trein ging vertrekken. Hij drong langs het echtpaar dat voor hem liep, en in de hoop dat hij een doodgewone, gehaaste reiziger leek, stormde hij op het voorste rijtuig af. Will koos de tweede ingang. Op het laatste moment sprong hij naar binnen, net voor het vertreksein werd gegeven.

De passagiers schoven op toen de trein wegreed van Hal C. Het rijtuig was vol. Will keek naar het scherm waarop het verloop van de rit werd aangegeven. Er waren nog drie haltes voor de bagagebanden en de uitgang.

Will speurde zo onopvallend mogelijk naar de man en het meisje. Een groep piloten en stewardessen van Delta Air Lines stond op een kluitje in het midden van het rijtuig, omringd door dicht opeengepakte stellen en businessclassreizigers. De meeste passagiers waren met hun iPhone of BlackBerry bezig. Will ontdekte de man voor in het rijtuig. Hij stond nog steeds pal voor de deuren.

Nu snapte hij hoe het zat met dat bruine haar. Het was een pruik. De dikke zwarte bril was waarschijnlijk ook nep. De man schoof hem omhoog toen hij op zijn horloge keek. En toen keek hij schuin naar beneden, naar het meisje, vermoedde Will. Zijn gezicht vertoonde geen enkel medeleven. Alleen woede, met een zweempje angst.

Will knielde neer, zogenaamd om zijn veter te strikken. Glurend langs een vrouwenbeen zag hij het meisje. Stroblond haar. Bleke wangen. Donkerblauwe ogen. De tranen biggelden over haar wangen.

Ze keek Will recht aan en het was alsof er een mes in zijn borst werd gestoken. Ze was doodsbang, dat was duidelijk.

Of vond ze het alleen maar eng op zo'n druk vliegveld, waar ze omringd was door vreemden? Zou ze op weg zijn naar een begrafenis? Of ging ze bij een ziek familielid op bezoek?

Will kwam overeind. Hij had al drie dagen toiledienst. Misschien zag hij spoken terwijl er niets aan de hand was. Misschien had zijn werk hem te achterdochtig gemaakt.

Of misschien had hij gelijk.

Will ging met zijn rug naar de man en het kind toe staan. De piloot naast hem checkte haar e-mail.

'Hé,' zei Will zachtjes. Naar haar blik te oordelen dacht ze dat hij het met haar aan wilde leggen, maar Will haalde zijn penning tevoorschijn en hield die in de kom van zijn hand om te voorkomen dat de hele trein het zag. 'Ik heb uw telefoon even nodig.'

Prompt reikte ze hem het apparaat aan. Will knielde weer en opnieuw deed hij alsof hij zijn veter strikte. Hij wachtte tot er enige beweging in het gedrang kwam en nam toen snel een foto van het meisje. Hij ging staan om ook de man vast te leggen, maar de trein kwam met een schok tot stilstand. De deuren gingen open. De bemanning van Delta Air Lines stapte uit. Nu stond er nog maar een handvol passagiers tussen Will en de man.

'Kom je ook?' vroeg een van de stewards.

De piloot maakte een afwerend gebaar. 'Ik kom zo,' zei ze. 'Ik ben mijn vluchtschema vergeten.'

De steward geloofde er kennelijk niets van, maar zijn woorden gingen verloren in de drukte van instappende passagiers. Weer klonk de aankondiging – een blikkerige vrouwenstem die waarschuwde dat de trein ging vertrekken. Will keek op naar het scherm. Nog twee haltes voor de hoofdterminal. Hij toetste een nummer in dat hij uit zijn hoofd kende en stuurde de foto van het meisje naar Faith Mitchell, zijn collega. Toen gaf hij het telefoontje terug aan de piloot. 'Bedankt.'

Met een knikje nam ze het apparaat in ontvangst. Hij zag hoe ze haar blik met nauwelijks verholen nieuwsgierigheid door het treinstel liet gaan. De meeste piloten van Delta Air Lines waren opgeleid bij de

luchtmacht. Vechten ging hun even goed af als het aan de grond zetten van een Boeing 747. Zo te zien zou hij op haar hulp kunnen rekenen, maar hij kon geen enkele wettige reden bedenken om de man te arresteren.

Het meisje kon zijn dochter zijn. Zijn kleindochter. Zijn stiefkind. Er hoefde geen sprake te zijn van een begrafenis of een ziek familielid. Misschien was ze gewoon moe en hangerig na een lange vlucht. En dat gold ook voor de man. Veel mensen reageerden zich af op hun kinderen. Dat wekte nauwelijks verbazing.

De trein minderde vaart toen hij Hal A naderde. Weer was er de gebruikelijke stroom in- en uitstappende passagiers. De piloot haalde verontschuldigend haar schouders op voor ze uitstapte. Ze keek nog even achterom en rolde haar koffer toen naar de trein aan de overkant.

De deuren gingen dicht. Will voelde dat iemand naar hem keek. Hij wachtte een paar tellen, maar voelde zich nog steeds geobserveerd. Na nog een paar seconden probeerde hij nonchalant over zijn schouder te gluren. Hun blikken kruisten elkaar. Die van de man was staalhard, zonder een spoor van angst of bezorgdheid.

Weer minderde de trein vaart. Hal T. Will liep naar de deur en staarde naar zijn spiegelbeeld in het glas. Met zijn pak en stropdas onderscheidde hij zich niet van de overige passagiers op het vliegveld. Behalve dan dat hij geen bagage had. Hij had niet eens voor de schijn zijn diplomatenkoffertje bij zich.

Hij pakte zijn mobiel en deed alsof hij door de nummers scrolde. Op dit moment belde Faith waarschijnlijk al met de Delta-piloot om te vragen waarom die haar een foto van een kind had gestuurd. Een overweldigend gevoel van nutteloosheid maakte zich van Will meester. Niets in het gedrag van de man wees er ondubbelzinnig op dat er iets mis was. Veel kinderen huilden zonder enige aanleiding. Veel kinderen wilden naar huis, vooral na een lange vlucht.

De deuren schoven open. De mensen zetten zich al in beweging nog voordat werd aangekondigd dat de volgende halte bij de bagagebanden was. Will stapte uit. Onder het lopen hield hij zijn blik op zijn telefoon-tje gericht. Hij hoorde de deuren dichtgaan en de trein weer op gang komen. Hij voelde de blik van de man, en op het laatste moment keek

hij op. De man stond in het midden van het rijtuig en met gespreide voeten zette hij zich schrap. Zijn hand omklemde de arm van het meisje. Zijn mondhoek krulde zich tot een smalend lachje.

En toen was hij weg.

Will stooft met twee treden tegelijk de roltrap op. Niemand scheen te weten of het belangrijk te vinden dat je aan de kant moest voor mensen die het geduld niet opbrachten om te blijven staan. Will kreeg allerlei verwensingen naar zijn hoofd geslingerd terwijl hij zich een weg baande naar boven, naar de hal.

De luchthaven gaf geen ruchtbaarheid aan het feit dat er ook een uitgang bij Hal T was, waarschijnlijk omdat de roltrap toch al afgeladen vol was met mensen die door de controle waren gekomen. De meesten hadden geen flauw idee waar ze naartoe moesten. Ze stonden met open mond voor de informatieborden en wisten niet eens meer wat hun vluchtnummer was, laat staan dat ze hun gate konden vinden.

Terwijl hij mensen opzij duwde, worstelde Will zich door de krioelende menigte heen. Hij liep naar de balie vlak achter de controle en toonde zijn penning aan de agent van de Transport Security Administration, de beveiligingsdienst voor alle vervoer. En toen wist hij niet meer wat hij moest zeggen.

‘Vertel het eens, makker,’ zei de man.

Will dacht aan het meisje, aan haar angstige stemmetje toen ze zei dat ze naar huis wilde. Hij zag weer hoe ze als een lappenpop werd meegesleurd. En de triomfantelijke lach van de man toen de trein wegreed.

‘Zou je commandant Livingston willen bellen?’ zei Will. ‘Zeg maar dat het om de mogelijke ontvoering van een kind gaat.’

De agent griste de hoorn van de haak en begon een nummer in te toetsen. ‘Het duurt een kwartier voor het vliegveld is afgesloten,’ zei hij tegen Will.

‘Groen jasje, lichtbruine broek, bruine pruik. Het meisje is een jaar of zes, zeven, draagt een bloemetjesjurk en roze Hello Kitty-schoenen – van die balletschoentjes. Mag ik je mobiel even lenen?’

De man reikte hem zijn mobieltje aan. Via de vaste telefoon zei hij: ‘Code Adam. Geef me Livingston, en snel.’

Will had geen tijd te verliezen. Hij zette koers naar de uitgang, zich bewust van de honderden camera's die hem volgden. Commandant Livingston stond aan het hoofd van het politiebureau op de luchthaven. Haar team versterkte de TSA en handelde de talloze diefstallen, geweldplegingen en overtredingen af die je kon verwachten in een oord dat dagelijks door bijna een kwart miljoen mensen werd bezocht. De agenten die de camera's in de gaten hielden, hadden ongetwijfeld Wills gangen gevolgd toen hij door de hal liep en de trein nam. Er waren camerabeelden van de man en het kind. Die zouden waarschijnlijk getoond worden als Will op zijn hoorzitting moest verschijnen en ontslagen werd omdat hij een onschuldige vader en zijn dochter had lastiggevallen.

Will toetste Faiths nummer in op de mobiel van de TSA-agent. Ze nam meteen op.

'Met Mitchell.'

'Heb je die foto ontvangen?'

'Ja. Wat is er aan de hand?'

'Ik denk... ' Will zweeg even, maar het was te laat om eromheen te draaien. 'Volgens mij wordt het meisje ontvoerd.' Hij mompelde een verontschuldiging toen hij tegen een reiziger aan botste. 'Hij was met haar op het herentoilet. Ik weet het niet, Faith, maar er klopt iets niet.'

'Ik ga meteen aan de slag.' Faith verbrak de verbinding. Will stopte de mobiel in zijn zak en versnelde zijn pas.

Een draaideur gaf toegang tot de South Terminal, en vandaar tot de parkeergarages en ten slotte tot de uitgang. Will wachtte niet geduldig zijn beurt af, maar zwaaide de deur door voor iemand hem kon tegenhouden. Het was rond het middaguur en het wemelde in de terminal van de reizigers. Bij de ticketbalies slingerden trage rijen tussen de fluwelen koorden door. Grondpersoneel in rode jaszjes zorgde dat de doorstroming soepel verliep. Will snelde naar de brede roltrappen die treinpassagiers naar boven brachten. Hij bleef staan bij een groep wachtende chauffeurs. Achter een bord van de United Service Organizations begonnen mensen te zwaaien en te juichen toen een paar soldaten boven aan de roltrap verschenen.

'O o,' zei een van de chauffeurs. 'Foute boel.'

Een agent zoefde langs op een Segway. Twee andere agenten pas-

seerden te voet, met hun hand aan hun wapen om te voorkomen dat het tegen hun heup sloeg terwijl ze naar de roltrappen draafden. Waarschijnlijk was commandant Livingston ook al onderweg. Een eeuwigheid geleden was ze samen met Wills chef aan haar politieloopbaan begonnen. Ze waren nog steeds goed bevriend. Het zou Will niet verbazen als Amanda ook al op weg was naar het vliegveld vanuit haar kantoor in het centrum van Atlanta. Faith liet vast een Levi's Call uitgaan, Georgia's variant op het Amber Alert. Het hele vliegveld kwam langzaam tot stilstand.

Negenentachtig miljoen reizigers per jaar. Vijf landingsbanen. Zeven hallen. Ruim honderd restaurants. Twee keer zoveel winkels. Een personentransportsysteem. Een treinstation.

Allemaal van het ene op het andere moment afgesloten omdat Will een slecht voorgevoel had.

Hij voelde een zweetdruppel langs zijn gezicht naar beneden glijden. Idiot genoeg hoopte hij nu dat er inderdaad sprake was van een misdrijf.

Het USO-groepje begon weer te juichen toen er nog meer soldaten arriveerden. Will wierp een blik in de ruimte met de bagagebanden en vroeg zich af of hij de man en het kind over het hoofd had gezien. Via Hal T was je sneller buiten, maar Will was misschien iets te lang bij de controle blijven staan. Hij keek naar de overkant, naar de North Terminal, waar het altijd minder druk was. Een paar achterblijvers stonden op hun telefoontjes te kijken en beseften waarschijnlijk niet dat de taxichauffeurs zich aan de andere kant bevonden.

Will draaide zich weer om. Hij struikelde bijna over een koffer die een vrouw als een staart achter zich aan sleepte. Met gebogen hoofd las ze haar e-mail, zonder dat ze doorhad dat iedereen voor haar opzij moest springen. En dat was maar goed ook, want anders had Will de man en het kind niet gezien.

Het groene jasje trok uiteindelijk Wills aandacht. De man bevond zich op zo'n vijftig meter afstand, aan de andere kant van de bagagebanden. Will zag de bovenkant van zijn hoofd, de opvallend goedkope pruik en de dikke bril toen de man via de roltrap naar de lager gelegen parkeergarage ging.

Tegen de stroom in rende Will de ruimte door. Met een goed getimede sprong over een karretje vol koffers voorkwam hij dat hij plat tegen de grond sloeg. Desondanks klonk er woedend geschreeuw. Een man greep hem zelfs bij zijn arm, maar Will schudde hem moeiteloos af terwijl hij de roltrap naar beneden nam en in de ondergrondse tunnel verdween.

Een eind verderop zag Will de man weer. Hij trok het meisje mee. Het leek alsof ze helemaal verslapt was. Haar voeten sleepten over de tegelvloer. Ze verloor een schoen, maar de man weigerde te stoppen. De dubbele glazen deuren gleden open. De man keek op zijn horloge. Hij liep de deuropening door en keek weer op zijn horloge voordat Will hem uit het oog verloor.

Will zwaaide met zijn armen in de hoop de aandacht te trekken van degene die de beveiligingscamera's in de gaten hield. Hij liep op een drafje de tunnel door en raapte onderweg de schoen van het meisje op. Voorbij de deur minderde hij vaart om enige afstand te bewaren terwijl hij de man volgde door de ondergrondse passage.

Net als de uitgang bij Hal T was de passage slechts bij weinig reizigers bekend. Het was er betrekkelijk rustig, ook al was de doorgang even lang als een voetbalveld. Een vierbaansweg scheidde de eigenlijke luchthaven van de onderste laag van de parkeergarage. Op dit tijdstip was het gebied zo goed als verlaten.

In plaats van de weg over te steken naar de garage stapte de man het trottoir op en liep met het verkeer mee. Will stopte het schoentje van het meisje in zijn jaszak. Het was zo klein dat het makkelijk in zijn hand paste.

Auto's mochten niet stoppen onder het vliegveld, maar menigeen riskeerde een bekeuring en bleef met stationair draaiende motor in de passage staan om de exorbitant hoge parkeertarieven te vermijden. De passage voerde rechtstreeks naar de uitgang, waar je kon invoegen op de snelweg of met een lus naar het vliegveld kon terugrijden. Het was een perfecte ontmoetingsplek als je snel weg wilde.

Een eindje verderop stond een glanzend rode pick-up geparkeerd. Op de bumper zat een sticker van de University of Georgia, en op het achterraam van de cabine was een plaatje geplakt van de National Rifle

Association. De chauffeur droeg een cowboyhoed. In het voorbijgaan zag Will de man in een rood plastic bekertje spugen. De cowboy knikte. Will knikte terug.

En toen zag hij het meisje, recht voor zich. Ze struikelde en maakte een klaaglijk geluidje, maar de man trok haar met een ruk omhoog. Trippelend op haar tenen kostte het haar grote moeite hem bij te houden. Weer keek de man op zijn horloge. Hij wierp een blik over zijn schouder. Will verstrakte, maar de man keek naar het verkeer, niet naar hem. Hij tuurde naar een passerende zwarte Chevy Malibu. Opnieuw keek hij eerst op zijn horloge en vervolgens achterom. Hij zou opgepikt worden, dat was duidelijk. Zou hij het meisje aan iemand overdragen? En ging hij dan ergens een ander meisje halen dat hij weer het hele land door sleepte?

De drukste luchthaven ter wereld. Meer dan drieduizend vluchten per dag. Meer dan tweehonderd gates. Meer dan honderddertig bestemmingen. Meer dan een miljoen mogelijkheden om een kind de stad en eventueel het land uit te smokkelen.

Net toen Will omkeek, zoemde er een Prius voorbij. Een patrouillewagen van het Atlanta Police Department kwam achter de pick-up tot stilstand. Will gebaarde naar de agent dat hij moest blijven zitten, maar het was al te laat. De man in de pick-up drukte op zijn claxon.

‘Ik ga al,’ riep de cowboy. Met ronkende motor trok hij op.

Will draaide zich weer om en zocht naar de man en het meisje, maar ze waren nergens te bekennen.

‘Shit,’ mompelde hij. Hij liet zijn blik door de passage gaan, speurend naar het groene jasje en de goedkope pruik.

De Prius. Die was verderop voor de uitgang blijven staan. Will rende naar de auto. Met een ruk trok hij het portier open. De vrouw achter het stuur gilde het uit van schrik. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht. Haar voet gleed van het pedaal. Will keek op de achterbank. De rolhoes van de kofferbak was open en hij zag dat de ruimte leeg was.

Hij kreeg bijna zijn hand tussen het portier toen de vrouw wegscheurde.

De agent was inmiddels uitgestapt. Toen hij Will zag, gaf hij met een knikje aan dat hij de parkeergarage ging doorzoeken.

Will rende door en besloot de tweede voetgangerstunnel aan de andere kant van de passage uit te kammen. Misschien was de man teruggedaan naar de terminal. Waarschijnlijk was hij zich lam geschrokken. Het ontmoetingspunt was onbruikbaar geworden. Als de man wist wat hij deed, raakte hij niet in paniek. Niet lang in elk geval.

Will bleef staan.

Er was vast een alternatief plan. Dat was er altijd.

Hij keek naar het lager gelegen parkeerdek en terwijl zijn blik als een pendule heen en weer ging, speurde hij vergeefs naar een teken van de man of het meisje. Geen goedkope pruik. Geen groen jasje. Geen cargobroek. Geen kousenvoetje waaraan een roze schoen ontbrak.

Geen agent van het APD die tussen de auto's zocht.

Waar was de man?

Will haalde de mobiel van de TSA-agent tevoorschijn. Hij had een oproep gemist. Faith. Will drukte op het groene knopje om haar terug te bellen. Terwijl hij de telefoon hoorde overgaan, keek hij naar het parkeerdek en vroeg zich af of de man al in een auto zat. Er was geen sprake van dat hij ongehinderd weg kon rijden. Will kende de procedure. Code Adam. Een verdwenen kind. Het duurde een vol kwartier voor de hele luchthaven was afgesloten, maar de uitgangen waren altijd het eerst aan de beurt. Elke auto werd aangehouden bij de betaalpoorten. Kofferbakken werden doorzocht. Stoelen werden naar voren getrokken. Namen en rijbewijzen werden gecheckt.

Nadat de telefoon twee keer was overgegaan, nam Faith op. 'Er is een Levi's Call uitgegaan. De foto wordt al op tv getoond. Alle uitgangen zijn afgesloten.'

'Ik ben hem op het lagere parkeerdek kwijtgeraakt, aan de zuidkant.'

'De camera heeft je gefilmd. Er komt een team jouw kant op.'

'Daar ga ik niet op wachten.' Will verbrak de verbinding, stopte het telefoontje weer in zijn zak en stak de straat over.

De rode pick-up stond nu met draaiende motor bij de ingang naar het parkeerdek. De cowboy stak zijn hand uit naar de automaat om een kaartje te pakken. De slagboom ging omhoog en hij reed door. Will volgde hem de garage in, waarbij hij de pick-up als dekking gebruikte.